ACC. N:R M. 11020:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

E.U. 30.

Edvard Persson är född i Hässlehult Vissefjorda. Edvard Perssons moder var inte gift när han föddes och han fick den ingalunda lätta lotten att på den tiden växa upp som unga barn och därtill i fattiga förhållande. När hans moder inga-ich äktenskap fick han stanna hos morföräldrarna där han växte upp. Pessa var fattiga torpare och sedan som liten pojke fick han följa med morfadern på dennes arbete i skogen. Han sattes till att skala långbinnes hela dagar i s.k. bräck. Även i rödjningsarbete deltog han vid 10 årsåldern. Han omtalade att det gällde att trycka upp ett stycke mark i mellanrummen av stugan och

ACC. N:R M. 11020:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

han sade att han varje dag arbetade så hårt att han var oförmögen att på kvällen fira händerna upp till ansiktet utan måste anlida av reumatism hjälp för att kunna tvätta sig. Pettson sade att det tjänade till att han stod ut med att arbeta så hårt med den lilla mjölkningen var att han hela tiden tänkte på hur mycket bättre han och föräldrarna skulle få det om gårdar kunde köras med ord denna dag kunde g.c. Vid 12 års ålder tog han tjänst som vaktgoje på Mottegården och erhöll den fjärde stora av-tröningen i Norra i vecka. Pettson var sedermera med ägare till ett

ACC. N:R M. 11020:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

lidet småbruk i Hässlekulla. Han har fostrat upp det barn som han egna ett fosterbarn.

Tjurskäll: Om tjurskäll sade sej Edvard Persson inte veta annat än att alla som bodde i och närmast ~~[illegible]~~ omkring det hus de uppe bodde (med sina hor till Mellegårdens gård där tjur hölls och hålldes så länge man minnes. Några andra förmåner än hovbond pebalding kunde han inte erinra sej och dessa utgjorde 50 öre pr betäckt ko. Han kunde inte erinra sig något ~~[illegible]~~ som vidlogs i samband med betäckningen.

ACC. N:R M.11020:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Förebyggande åtgärder:
En gång i veckan brukade man ge kornet ett gas satta sillar överstrukna med ~~[illegible]~~ Svårtjära, sillarna delades på mitten. Korn hvorved höjdes bakåt vagna på fingrarna hördes in i mungipörna och kungen drags ut vagna sillhalvorna stoppades ner i halsen. Detta tillvägagångssätt användes i fall där kon vägrade att godvilligt förtära sillen. Anledningen till att man gav ~~et~~ satt sill med Svårtjära ansåg Pesson vara att man trodde inte det gick att ~~[illegible]~~ kästa smörat vajälken ovanpå. Det inträffade att man gav profet satt på samma sätt och för samma ändamål.

ACC. N:R M. 11020:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Köpa av kreatur:

Persson sade att på hösten brukade man besöka antingen Vittsjö eller Osby marknader och de som så kunde köpte då en gammal ko eller ox och denna gödde man sedan en tid med sådant som fodrades vissa dar slaktades och saltades ned. Persson sade att det blev en väldigt god sorts på sådant köttet men själva köttet var så hårt och segt att det var nästan omöjligt att förtära. I detta sammanhang berättade han om att han som liten pojke skulle hämta en kamsack för att på morgonen på sällskaps till skolan. Det är han kom in i stugan där den andre pojken bodde höll man där på att inne

ACC. N:R M. 11020:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i stugan flå en stut som man av-
livat på morgonen. Han minnes att
slaktaren som hallade Mette Christian-
tad horom springa till en granne
att hämta ett kompreder och detta
trodde han var allmänt när han
anlände till grannen och
framförde sitt ärende och man
började skratta fick han att
han utsattes för skämtet fanns
ingenting som hette så.
Han omtalade även att av ding en
man köpte eller sålde en ko
så gick man till prästen till att
fåra marknaden även om det störde
sig om flera mil och detta ansågs
för övrigt i hans trakter inte
för att vara någonting att tala om.

ACC. N:R M. 11020:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bot:

Persson sade att det inte var sällsynt att hönsen under vintern blev så svaga att dom föll med fångpinnarna. Man brukade då för att bota detta invägja olsten som krossades och blandades i hönsens mat. Det var mycket vanligt att man på torp och vindl landtbruk hade hönsen och grisen ~~inom~~ inne i bruinge:summer hela vintern. Persson berätta om att han på ett torp sett en stor gris inne i stugan och att man fick försöka bredd i golvet för att inte grisen skulle behöva gå under det och lyfta upp det. Denna gris var nära två år gammal och vägde ~~[illegible]~~ närma

ACC. N:R M. 11020:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

se 200 kg. Detta fall utgjorde ett undantag ty man hade i vanliga fall inte en gris så länge om det gällde en slaktgris. Av k. k. kreatursbrukare minnes Persson namnen på ett äkta par som hallades Ole Johannes och Gräängre Bengtan.

Kalvning: Om kalvning skedde på vintern försvarade man kalven inne i stugan tills den var torr. När kalven var född tog man en tass hö och höll i munnen på den och så sade man, att hö och halm och allt vad som förekommer. Detta för att kalven skulle äta bra och inte taga någon förda. När en ~~tacka~~ tacka (fårhona) hade ~~ont~~ fått ungar förvarades honan och ungarna inne.

ACC. N:R M. 11020:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bot:

En gumma som hallades Malmkvista-Patta var ansedd som dugande när det gällde att bota djur. Enar kunnes hurer som avsåg att bota kosna när de var magsura tillgick så att hon skar med en knif en skåra i kons svans så att blod sipprade fram. Detta blod samlades upp och tillsammans med myjöl gjordes en deg som sedan kon skulle förtära. Den kloka gummans riktiga namn var Pernilla Malmkvist och hon var bosatt i Hässleholms Vissebäcka. Hon var särskilt duktig när kalven kommit i fel läge och inte kunde födas fram utan fick kjälkas ut.

ACC. N:R M. 11020:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bot: Persson drog sig till minnes att man brukade gnida gommarna med salt på äldre dgar för att fästa tänderna när de losnat.

Köpar kreatur:

Persson minnes att han hos en granne sett hur man kommit hem med en gris som man köpt och innan grisen släpptes ut i ladugården bars den in i bostaden där man bredan fram till bakugnsdörren och tryckte grisens tryne mot den för att huset skulle följa grisen på det nya stället. Detta kallades att bryssa omaldren.

Persson sade att man en gång underlåtit att göra detta med en gris och detta för tjänade den grisen bort.